

opes; sed Venetorum maximas esse. Aliud certe esse in aliena terra, aliud in sua bellare. Nec suum nomen parvam accessionem ad omnia gerenda futurum, quippe qui suscepta bella feliciter obivisset, omnes secum acie congressos superasset, qui per tot armorum pericula, labores, discrimina, & parere didicisset, & imperare. Nam quod ad Philippi in Venetos animum attineret (quandoquidem illius consilia ob longam consuetudinem explorata haberet) certo se scire, tam diu bellum, quod jam antea animo moliretur, adversus Venetum imperium dilaturum, quoad Florentinorum opes prorsus evertisset. Extinguerent igitur, quum per occasionem liceret, tam vicinum incendium; seque, si in administrando bello rem Venetam juvare posse intelligant, suo jure uterentur: quando ob Philippi in se ingratitude, eodem studio, industria, ardore animi, quo summum illi olim amicus principatum quævisset, eodem paratus esset evertere: amplexarentur modo Veneti tantam gerendæ rei occasionem, suumque imperium non solum tuerentur, sed longe etiam lateque ampliarent; Florentinosque in libertate germanos, adversis rebus laborantes, præsentis ope juvarent. Quod ut facerent, illud imprimis persuadere posse & debere, quod se belli auctorem nacti essent, cujus opera (modo usui fore crederent) suo usuri essent arbitrio: plures fortasse viros virtute & fama præstantiores, sed majore in Venetum nomen fide, aut in hostes odio, habituri neminem.

Motos Carmaniolæ verbis Patrum animos, ut jam promodum omnes ad bellum inclinarent, Foscarus Princeps, in tanta occasione haud cessandum ratus, vehementi est oratione adortus. Nam ita Veneti imperii fortuna tulerat, ut Respublica ea tempestate Principem nacta esset, præter miram sapientiam, ad res etiam magnas & arduas natum, naturaque apprimè tyrannis infesta. Is igitur in hanc dicitur sententiam locutus. Duo sunt in Republica, Patres optimi, quæ etsi re & nomine dulcissima videantur, sæpe tamen amplissimis civitatibus calamitates invexere: pax videlicet, & a publicis impensis vacatio. Etenim hæc tantum longe prospecta pericula, propius admota ante

Foscar
Principis
oratio.